

Uiteindelijk draait het er niet om of een materiaal een 'natuurproduct' is, maar of het in de praktijk doet wat het belooft – ook bij extreme weersomstandigheden

Kurk op drift

Het begon als een bui, het eindigde in een fikse factuur. In Enschede kwam er vorig jaar in anderhalf uur tijd tot negentig millimeter regen uit de lucht. Het gevolg: kurk-infill die massaal de benen nam. Niet een beetje drijven, nee, complete riviertjes van kurk spoelden door openstaande poortjes de wijde wereld in. Schadepost: een slordige € 225.000. Dat kurk-infill extra onderhoud vraagt, wisten we. Maar dit? Dit is geen kwestie van wat extra inharken. Hier liep letterlijk de investering het veld uit, het riool in. Fieldmanager Tonnie Doek van Sportaal telde negen kurkvelden, en overall hetzelfde probleem. Terwijl de velden met 'ouderwetse' SBR-infill vrijwel niets verloren.

De sector weet al langer dat kurk z'n nukken heeft. Te licht, te kwetsbaar, te afhankelijk van goed geluk. Ja, de normen zijn aangescherpt en ja, de kwaliteit is verbeterd. Maar als een zomerse hoosbui met je infill aan de haal gaat, sta je met lege handen – en een leeg veld. Adviseurs komen met tips: meer gaten in de mat, drainage aanpassen, kantplanken plaatsen. Allemaal nuttig, maar uiteindelijk blijven het lapmiddelen. En laat ik eerlijk zijn: ik ga als 'jonkie' in de sector niet ineens kurk neerknuppelen. Dat zou niet *fair* zijn. Toch wringt het. Kurk werd ooit gepresenteerd als een van de groene alternatieven voor SBR-infillmateriaal.

Ik snap dat nieuwe materialen en oplossingen nu eenmaal kinderziektes en aanpassingen met zich meebrengen. En soms zijn die extra moeite en extra kosten de milieuwinst uiteindelijk waard. Maar een schadepost van meer dan twee ton? Dat gaat toch alle perken te buiten?

Sportaal trekt inmiddels zijn conclusie en kiest voor mineral-fill. Een keuze die moet zorgen voor rust en zekerheid op het veld. Uiteindelijk draait het er niet om of een materiaal een "natuurproduct" is, maar of het in de praktijk doet wat het belooft – ook bij extreme weersomstandigheden.

Ik heb de wijsheid ook niet in pacht. Maar het is goed dat we dit soort ervaringen met elkaar blijven delen. Daar leren we als sector van, want zulke schadeposten wil je niet te vaak herhalen. Daar sta je niet lekker op. Elk materiaal heeft z'n eigen voor- en nadelen, maar de gezamenlijke opdracht blijft: zorgen voor goede, mooie én betaalbare sportvelden.

Willemijn van Iersel
Hoofdredacteur

Het artikel over deze casus is te lezen op pagina 52 van deze editie.

Maar een schadepost van meer dan twee ton? Dat gaat toch alle perken te buiten?

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!